

nemůže u d ě l i t i konsens stavební, který by s výrokem úřadu živnostenského byl v rozporu.

Z uvedených úvah plyne, že v konkrétním případě byl stavební úřad oprávněn posuzovati přípustnost projektované stavby stáji nejen s hlediska § 93, nýbrž i s hlediska § 36 stav. řádu, a že byl tedy oprávněn k posouzení námitek, jež st-lé při stavební komisi proti projektu vznesli se stanoviska zájmů zdravotních; neboť námitky ty nesměřovaly proti zřízení stáji jako živnostenské provozovny, nýbrž proti stavbě stáji jako takových. Že však stav. úřad nemůže abstrahovati od účelu, jemuž stavba je určena, nýbrž musí přípustnost její posuzovati vzhledem k tomuto účelu, o tom nelze pochybovati, uváží-li se, že stavební řád pro jednotlivé druhy staveb právě s ohledem na účel, jemuž mají sloužiti, stanoví normy zvláštní (srv. § 47 a jednotlivá ustanovení částky IV. stavebního řádu zejm. také § 93) a dle určení stavby různým způsobem ochranu veřejných zájmů upravuje.

Ježto však dle toho, co dovoďeno, stavební úřad je oprávněn přípustnost stavby stáji, i když vyhovují předpisu § 93 stav. ř. zkoumati také s hlediska § 36 stav. ř. a ježto dále o d e p ř e n í stavebního povolení, i když jde o živnostenskou provozovnu, je přípustno bez ohledu na to, jaké stanovisko zaujme k projektu se svého stanoviska úřad živnostenský a i před tím, než tento úřad rozhodne, nebylo v daném případě třeba zjišťovati, zda sporné stáje mají povahu živnostenské provozovny ve smyslu III. hlavy živn. řádu nehledíc ani k tomu, že pro mínění toto není ve spisech žádné opory.

Spočívá tedy nař. rozhodnutí na nesprávném právním názoru a bylo je proto dle § 7 zák. o ss zrušiti.

Č. 2473.

Administrativní řízení: Zkoumání legitimace stěžovatelů úřadem správním.

(Nález ze dne 9. června 1923 č. 9994.)

V ě c: Jan N. v T. (adv. Dr. Frant. Týř z Prahy) proti státnímu pozemkovému úřadu (za zúčastněné strany adv. Dr. Ant. Pijáček z Prahy) stran vnuceného pachtu dle zákona přidělového.

V ý r o k: S t í ž n o s t s e z a m í t á j a k o b e z d ů v o d n á.

D ů v o d y: — — — —

Uvažuje o stížnosti musil se nss zabývati nejprve námitkou, již st-l vytýká, že úřad se neměl pouštěti do rozhodování ve věci samé, nýbrž že měl stížnost k němu vznesenou jako nepřipustnou odmítnouti, a to proto, že drobní podpachtýři stížnost nepodepsali, ti pak, kdož ji podepsali, neměli plné moci k tomu

Nss neshledal, že by tato stížností tvrzená překážka byla bránila úřadu, aby o odvolání drobných pachtýřů věcně rozhodl.

Nelze zajisté ukládati správnímu úřadu, aby bez zvláštního podnětu zkoumal pravost podpisů na podáních k němu docházejících, a nelze tedy úřadu vytýkati, že onu stížnost proti rozhodnutí obvodové úřadovny přijal a věcně vyřídil. Že by úřad býval měl zvláštní podnět

otázkou pravosti dotyčných podpisů se zabývati, stížnost netvrdí a blíže nerozvádí.

Pokud stížnost namítá, že aspoň Antonín Ž. nebyl legitimován k rekursu, ježto není ani stranou, ani zmocněncem strany, dlužno podotknouti, že úřad pro nedostatek legitimace pouze jednoho ze st-lů nebyl by býval oprávněn odepřítí věcné rozhodnutí.

Mimo to jmenovaný je zapsán v seznamu podpachtýřů, připojeném k pachtovní smlouvě z 25. září 1919 a v řízení jako strana vystoupil, aniž st-l legitimaci jeho popřel, není tedy nezákonné, když úřad legitimaci jeho uznal — — — — —

Č. 2474.

Policejní řízení trestní: I. Civilní správa Podkarpatské Rusi jest oprávněna rozhodovati v trestních věcech policejních na místě ministerstva vnitra. — II. Skutková podstata přestupku vl. nař. č. 644 Sb. ex 1919 o obchodu s cizími platidly je dána také tehdy, převezme-li osoba k obchodu s cizími valutami neoprávněná cizozemské valuty od osoby jiné a buď si je podrží anebo je druhé osobě opět vrátí.

(Nález ze dne 9. června 1923 č. 10.033).

V ě c: Mojžíš K. a Petr Ch. v H. (adv. Dr. Oldřich Wenzel z Mělníka) proti civilní správě Podkarpatské Rusi v Užhorodě stran odsouzení pro přestupek předpisů o obchodu s cizími platidly.

V ý r o k: Stížnost Petra Ch. odmítá se jako nepřípustná, stížnost Mojžíše K. se zamítá jako bezdůvodná.

N á l e z e m: Nálezem služnovského úřadu ve Volovoje z 28. prosince 1920 byl Mojžíš K. uznán vinným, že se zabýval pokoutným obchodem cizozemskými platidly a odsouzen ve smyslu Šu 3, odst. 2 a Šu 21, odst. 2, 3 a 5 nař. vlády z 28. listopadu 1919 č. 644 Sb. k peněžité pokutě 10.000 K a k vězení 2 měsíců; 360 amerických dolarů prohlášeno za propadlé ve smyslu Šu 21, odst. 3 cit. nař.; v nálezu poukázáno k tomu, že průvodním řízením bylo zjištěno, že K. se zavázal postaviti dřevěný domek Petru Ch. a že za výstavbu celého domku obdržel 360 amerických dolarů, což patrně ze smlouvy samé a z výslovného doznání K. a z výpovědi Ch-ovy.

Nález tento byl županským úřadem jako II. stolicí a žal. úřadem jako III. stolicí potvrzen.

O stížnosti proti tomuto rozhodnutí podané Mojžíšem K. a Petrem Ch. uvážil nss toto:

Dle obsahu administrativních spisů se Petr Ch. nezúčastnil nijak řízení, nebyl ani odsouzen, ani nevstoupil v řízení jako poškozený; žal. úřad nevydal tudíž v jeho záležitosti žádného rozhodnutí, záležitost jeho nebyla v pořadí instancí vyřízena, slušelo proto stížnost jeho dle Šu 5 zák. o ss jako nepřipustnou odmítnouti.

St-l Mojžíš K. v první řadě namítá, že žal. úřad nebyl příslušným k rozhodování, nýbrž ministerstvo vnitra.